

Bogății de nepătruns

1. Hristos, Mântuitorul nostru

Hristos este făcut cunoscut în primul rând în acest caracter. Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, Hristosul lui Dumnezeu, etc. – sunt toate titluri și glorii, despre care noi vom avea o imagine slabă, dacă în adevăr avem, până când noi prin harul lui Dumnezeu suntem făcuți capabili să-L cunoaștem ca Acela care rezolvă problema păcatelor noastre și prin credință ne sprijinim pe El ca Mântuitor al nostru. Abia atunci, în pace cu Dumnezeu, inimile noastre devin eliberate; și sub călăuzirea Duhului Sfânt ne bucurăm să cercetăm fiecare aspect, să-l privim și cu bucurie să-l salutăm, în care El este pus în Scriptură înaintea privirii noastre. Această ordine o urmărește și evanghelia după Matei: când de exemplu îngerul vine la Iosif, ca să-l lămurească în nedumerirea lui cu privire la Maria, el îi spune: „Și ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lor” (Matei 1.21).

Într-adevăr, mai înainte sunt prezentate descendența Sa regală și conceperea Lui în chip minunat, însă deja când El este vestit pentru prima dată, această vestire are loc în caracterul Său de Mântuitor. Tot așa este și în epistola către Romani: după salut și introducere ne este descrisă mai întâi starea și nevoia omului, fie el păgân sau iudeu; și imediat după aceea este arătat cum sângele lui Hristos șterge vina păcatului omului, deci Hristos ca Mântuitor: „O dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred: pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus.” (Romani 3.22-26).

În privința aceasta nu este voie să uităm că Domnul Isus Se poate prezenta ca Mântuitor numai pe baza lucrării de răscumpărare înfăptuite. Prin aceasta El este și din acest punct de vedere mai întâi Răscumpărător și abia apoi Mântuitor. Însă aici este vorba de ordinea cunoașterii.

Deci dacă privim pe Hristos ca Mântuitor, atunci aceasta cuprinde în principal două lucruri, și anume, Persoana Sa și lucrarea Sa. În afară de aceasta și acțiunea lui Dumnezeu este avută în vedere, care L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa. Însă aceasta are mai degrabă o importanță explicativă, deoarece ea este răspunsul lui Dumnezeu la ceea ce a făcut Hristos, - evaluarea lucrării Sale de către Dumnezeu, a ceea ce se cuvine Aceluia care L-a glorificat pe pământ și a făcut lucrarea care I-a fost încredințată s-o facă (Ioan 17.4). Prin aceasta Dumnezeu Îl declară Mântuitor pe baza lucrării înfăptuite de El, pe baza crucii, și Îl prezintă ca atare.

Vrem mai întâi să ne îndreptăm atenția asupra Persoanei lui Hristos ca Mântuitor: în locurile deja citate Persoana Sa Își revendică întâietatea. De aceea în epistola către Romani este vorba de „Evanghelia lui Dumnezeu ... despre Fiul Său (născut din sămânța lui David, după carne, dovedit Fiu al lui Dumnezeu în putere, după Duhul de sfințenie, prin învierea morților), Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 1.1-4). În evanghelia după Matei El este numit și Fiul lui David, Fiul lui Avraam (Matei 1.1); în continuare se spune, că El a fost conceput de Duhul

Sfânt, și abia după aceea El este vestit ca Mântuitor. Privirile noastre trebuie să se îndrepte mai întâi spre Persoană, înainte să putem privi lucrarea Sa. În cazul păcătosului este altfel: de regulă acesta cunoaște mai întâi lucrarea lui Hristos, înainte ca el să se preocupe cu Persoana Sa. În discuția Sa cu Nicodim, Domnul nostru preamărit vorbește mai întâi despre demnitatea tainică a Persoanei Sale; abia după aceea El vorbește despre faptul că El va trebui să fie lepădat și omorât. „Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer. Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (Ioan 3.13-15).

Deci Persoana lui Hristos trebuie privită din două părți. El era Dumnezeu, revelat în carne. „Și Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). Cuvântul era Fiul veșnic, și Fiul veșnic a devenit Om. Deci El era Dumnezeu și Om – o unire de extreme, care nu ar fi fost posibilă în nimeni altul. Prin aceasta Persoana Sa devine așa de nespus de mare, așa de neînțeles, că El Însuși spune: „Nimeni nu cunoaște pe Fiul, în afară de Tatăl” (Matei 11.27). Este însă foarte important să se țină cu tărie la ambele aspecte: la adevărata Lui Dumnezeire și la fel la adevărata Sa natură umană. Căci dacă El nu ar fi fost Om cu adevărat, nu ar fi putut deveni jertfă pentru păcat; și dacă nu ar fi fost Dumnezeu, atunci jertfa Sa niciodată nu ar fi putut avea valabilitate pentru toți. Satan știe aceasta, și de aceea a năzuit totdeauna să submineze unul sau altul din aceste adevăruri, prin aceea că a semănat îndoială, fie cu privire la natura Sa omenească, fie cu privire la Dumnezeirea Lui. Însă tocmai în aceasta constă gloria lui Hristos, că El este ambele într-o Persoană, că El este Dumnezeu și Om într-o Persoană. Acest adevăr constituie baza răscumpărării și îi atribuie caracterul ei adevărat. Ce câmp vast se întinde înaintea ochilor celui care contemplă! Dacă urmărim drumul Domnului aici pe pământ, de la ieslea din Betleem până la crucea de pe Golgota, vedem cum se dezvăluie atât caracterul omenesc cât și caracterul dumnezeiesc. Când Îl vedem în umblarea Lui smerită „... atât de desfigurată Îl era fața, mai mult decât a oricărui om, și înfățișarea Lui mai mult decât a fiilor oamenilor” (Isaia 52,14), când Îl privim în tovărășia ucenicilor Săi, când vedem, cât de obosit a fost și S-a odihnit, a mâncat și a băut, a plâns cu cei ce plâng (Ioan 11.35), cum a dormit pe un căpătâi în partea din urmă a corăbiei (Marcu 4.38), atunci nicidecum nu ne putem îndoii, că El era Om. Realmente aceste dovezi ale caracterului Său omenesc au zguduit și au orbit pe împotrivorii Lui, când El le-a pus înaintea ochilor lor, cu privire la lucrurile cele mai înalte, pe care El Și le revendica.

Pe de altă parte ochiului nu îi rămân ascunse nici dovezile Dumnezeirii Sale. Cine, dacă nu Dumnezeu, putea să vindece de lepră, să deschidă ochii orbilor, să dea viață celor morți și să stăpânească peste vânt și valuri? De aceea El răspunde la rugămintea lui Filip, de a-i arăta pe Tatăl: „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care Eu vi le spun nu le vorbesc de la Mine Însuși; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face lucrările acestea. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; iar dacă nu, credeți-Mă pentru lucrările acestea” (Ioan 14.10,11). Ce era El, ce spune Scriptura despre El, este mult mai concludent decât este posibil: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu ... Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.1,18). El este mărturisit ca Acela „care, fiind strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale și susținând toate lucrurile prin Cuvântul puterii Sale, după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte” (Evrei 1.3). Într-o altă epistolă El este descris ca Acela care „este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut, Cel întâi-născut din întreaga creație; pentru că toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El. Și El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El.” (Coloseni 1.15-17). În afară de aceasta să ne

gândim și la propriile Lui cuvinte: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl.” „Eu și Tatăl una suntem.” „Adevărat, adevărat vă spun: Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt” (Ioan 14.9; 10.30; 8.58). Cine mai poate avea îndoială cu privire la revendicarea Lui de a fi Dumnezeu?

Cu privire la dovezile referitoare la Dumnezeirea Domnului totdeauna mi se pare a fi așa: dacă aprobi tot ce El a spus cu privire la Sine Însuși, trebuie să recunoști că El este Dumnezeu. Dacă noi de exemplu credem în dragoste și o întâmpinăm, dacă Îi slujim așa cum cere El, prin aceasta noi Îl facem Dumnezeu; căci dacă El ar fi numai Om, ar fi împotriva cerințelor lui Dumnezeu, că El cere și noi dăm ceea ce El cere permanent.

Noi nu putem preamări destul pe Dumnezeu pentru cele patru evanghelii, în care ne sunt prezentate așa de clar aceste două laturi ale Persoanei lui Hristos. Din cauza aceasta ele sunt și partea cea mai profundă a Scripturii, deoarece ele prezintă o viață dumnezeiesc-omenească. Fără îndoială relatările sunt, privit superficial, foarte simple; dar dacă suntem conduși adânc în ele de Duhul lui Dumnezeu, începem treptat să descoperim, că sunt adâncimi, despre care noi nici măcar nu am fi visat, dar în care trebuie să privim mereu mai adânc, dacă vrem cu adevărat să vedem comorile cuprinse în ele. Și cu cât devenim mai familiarizați cu conținutul lor, cu atât mai adânc vom fi impresionați de maiestatea Persoanei lui Hristos ca Dumnezeu-Om, Dumnezeu revelat în carne. La aceasta niciodată nu ar trebui să uităm că nu este nici o stabilitate acolo unde este vreo incertitudine cu privire la Persoana Mântuitorului nostru. Câtă putere scoate sufletul din faptul că poate spune (redau cuvintele unui alt comentator): „Temeliile pământului se sprijină pe acest Om, pe care L-au disprețuit, scuipat și răstignit.” Cunoașterea a ceea ce *este* El conduce (cu siguranță nu mai puțin, dacă nu chiar mai mult decât cunoașterea a ceea ce El *a făcut*) inimile la încredere, adorare și preamărire. Căci El este mai presus de toate „Dumnezeu binecuvântat pentru totdeauna! Amin” (Romani 9.5).

Să mergem acum la lucrarea lui Hristos: prin aceasta înțelegem în general ceea ce El a făcut pe cruce, deci moartea Sa. Privit într-un cadru mai mare, aceasta include nu numai moartea Sa, ci și viața Sa; există însă o diferență esențială, cu consecințe mari, între cele două. Numai în moartea Sa El a purtat păcatele poporului Său (1 Petru 2.24).

Desigur sunt deplin conștient, cât de controversat este tocmai locul acesta. Pentru a nu trebui să se renunțe la anumite păreri, unii afirmă că „epi to xylon” ar trebui tradus prin „pe lemn”. Însă această afirmație se dovedește a fi neîntemeiată, nu numai prin folosirea cuvintelor; mai mult chiar, împotriva ei este întreaga învățătură a Scripturii despre împăcare.

Viața Lui a revelat ce era El, prin aceea că, dacă avem voie să ne exprimăm astfel, El a arătat calificarea Sa ca jertfă pentru păcat și L-a dovedit ca Miel fără cusur și fără pată, ca Mielul lui Dumnezeu; însă numai la cruce El a luat locul păcătosului și S-a supus tuturor cerințelor drepte ale lui Dumnezeu, prin aceea că El a îndurat mânia care se cuvine asupra păcatului. Căci sângele este cel care face ispășire (Levitic 17.11; vezi și Levitic 1.2,16). De aceea exclusiv numai la cruce Dumnezeu S-a socotit cu Hristos cu privire la problema păcatului și a păcatelor. În tot timpul vieții Sale, cu toate că El era Omul durerii și obișnuit cu suferința, El S-a odihnit, conștient fiind de dragostea și aprobarea Tatălui: nici măcar *un singur* nor nu a stat vreodată între sufletul Său și Dumnezeu. Când însă a atârnat pe cruce, a avut loc o schimbare totală; căci tocmai acolo El a fost făcut păcat; și în groaza nespuse de mare a sufletului Său, când valurile și talazurile lui Dumnezeu au năvălit asupra Lui, a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27.46). Deci El a fost părăsit de Dumnezeu, și anume din cauză că El a luat de bună voie locul ca jertfă pentru păcat. Tocmai în momentul acesta Dumnezeu S-a socotit cu El cu privire la problema păcatului, în loc să Se socotească cu noi; și aceasta acolo unde El niciodată nu a fost mai

1. Hristos, Mântuitorul nostru

prețios pentru Dumnezeu ca tocmai atunci: căci la cruce El a dovedit ascultarea Sa până la extrem. „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau” (Ioan 10.17).

Deci la cruce a fost făcută ispășirea prin sângele Său vărsat, da, prin tot ce El a suferit în moartea Sa. De aceea și cuvintele de aici: „Și El Și-a plecat capul și Și-a dat duhul”, strigând înainte¹ de sfârșit: „S-a sfârșit!” (Ioan 19.30). Deci lucrarea era terminată, lucrarea care a glorificat pe Dumnezeu așa de mult, așa că El salvează pe baza acestei lucrări; El Se dovedește drept, da, El este tocmai prin aceasta glorificat, că El salvează pe fiecare care crede. Fiecare binecuvântare a tuturor celor mântuiți, binecuvântarea de o mie de ani pentru pământ, împăcarea tuturor lucrurilor, fericirea veșnică a tuturor sfinților din toate epocile, desăvârșirea cerurilor noi și a pământului nou – toate aceste binecuvântări felurite și diversele glorii vor rezulta din lucrarea înfăptuită de Hristos.

Spus în general, această lucrare se îndreaptă în două direcții: spre Dumnezeu și spre om. Prima și, așa cum am adăuga noi, cea mai esențială direcție este spre Dumnezeu. De aceea în marea zi a ispășirii sângele jertfei pentru păcat a fost dus înapoia perdelei și stropit „... cu degetul *pe partea* dinainte a scaunului îndurării, spre răsărit; și *înaintea* scaunului îndurării să stropească de șapte ori din sânge cu degetul său” (Levitic 16.14). Aceasta avea loc atât cu sângele vițelului ca jertfă pentru Aaron și casa sa, un model deosebit despre Adunare ca familie preotească a lui Dumnezeu, cât și cu sângele țapului jertfei pentru păcat pentru Israel. Fără să intrăm aici în diferențele esențiale și detaliile referitoare la fiecare jertfă, doresc totuși să scot în mod deosebit în evidență că în ambele cazuri sângele era pentru Dumnezeu. Prin aceasta nu vrea să se spună, ca să nu uităm alte locuri din Scriptură, că sângele niciodată nu ar fi și pentru noi; însă aici este exclusiv pentru Dumnezeu, căci el a fost stropit *pe și înaintea* scaunului îndurării, și anume de șapte ori, așa că adoratorul la apropierea lui putea găsi mărturia sa desăvârșită în prezența lui Dumnezeu. Sângele era pentru Dumnezeu și prin aceea că cu el s-a făcut ispășire, corespunzător cerințelor sfințeniei Sale și dreptății tronului Său. El făcea ispășire pentru păcatele poporului. La fel este și la Hristos. „El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă” (1 Ioan 2.2). De aceea eficacitatea sângelui corespunde valorii, pe care el o are în ochii lui Dumnezeu, și aceasta este nesfârșită. Deci dacă sângele stropit pe scaunul îndurării pe de o parte era suficient să facă ispășire pentru păcatele poporului, pe de altă parte pe baza valorii nespuse de mari înaintea lui Dumnezeu el a devenit baza, (în măsura în care El a fost glorificat prin acesta așa de mult, și prin aceea că el are un preț așa de mare) pe care Dumnezeu acționează cu lumea întreagă și El poate trimite slujitorii Lui cu mesajul de invitație: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (2 Corinteni 5.20; Ioan 3.16).

Celălalt aspect amintit este acela al suplinirii, despre care țapul viu este o imagine. După ce sângele a fost stropit conform rânduielii divine, acum se spune: „Și, când va termina de făcut ispășirea pentru sfântul locaș și pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Și Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate nelegiuirile fiilor lui Israel și toate nedreptățile lor, în toate păcatele lor, și să le pună pe capul țapului și să-l trimită în pustiu, prin mâna unui om pregătit pentru aceasta. Și țapul va purta asupra lui toate nelegiuirile lor într-un pământ nelocuit; și să dea drumul țapului în pustiu.” (Levitic 16.20-22). Aceasta corespunde exact la ceea ce găsim în epistola către Romani. La sfârșitul capitolului 3 se arată cum Hristos devine scaun al îndurării prin credința

¹ Vorbim despre „înainte”, deoarece moartea Lui încă nu a avut loc. Însă în momentul acesta totul era împlinit (vezi versetele 28-30).

în sângele Său (versetul 25); și apoi citim la sfârșitul capitolului 4: „... care a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (versetul 25). Prin urmare prin sângele lui Hristos nu numai a fost făcută ispășire înaintea lui Dumnezeu, ci noi ca credincioși putem spune și; El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe cruce și le-a dus într-un ținut nelocuit – și le-a lăsat acolo -, unde nu vor mai putea fi găsite; căci dacă El a fost dat din pricina nelegiuirilor noastre, El a și fost înviat din pricina îndreptățirii noastre.

Un lucru mai trebuie adăugat: Cu păcatul nostru s-a socotit, la fel cum s-a socotit cu păcatele noastre, la cruce. „Pentru că, ceea ce Legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.3). Prin urmare nu numai Dumnezeu a fost glorificat, ci întreg cazul, atât cu privire la nevoia cât și cu privire la starea păcătosului, a fost rezolvat prin lucrarea lui Hristos. Adevărul tuturor jertfelor, atât jertfa arderii de tot cât și jertfa pentru păcat, este încorporat în aceasta; Mielul pascal cât și jertfele din ziua împăcării. Ele toate erau numai umbre complet acoperite ale Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, ale acelei jertfe unice care a fost adusă pe Golgota la împlinirea timpului. Însă toate acestea le înțelegem dacă Îl cunoaștem ca Mântuitor al nostru. Abia atunci, în pace cu Dumnezeu, ne vom bucura – așa cum vom face toată veșnicia – privind amănunțit moartea lui Hristos, chiar dacă noi numai în parte putem cunoaște dimensiunea rezultatelor minunate, pe care ea le-a adus cu sine, precum și referințele ei multiple cu privire la Dumnezeu și la noi.

Învierea lui Hristos are importanța ei proprie, deosebită. „Pe acesta”, spune Petru, „dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu, voi, prin mâna celor nelegiuiți, L-ați răstignit și L-ați omorât, pe care Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era posibil ca El să fie ținut de ea” (Faptele Apostolilor 2.23,24). Petru accentuează mereu, că Dumnezeu era Cel care L-a trezit și L-a înălțat pe Acela pe care ei L-au lepădat și L-au răstignit (vezi Faptele Apostolilor 3.14,15; 4.10; 5.30,31). Și apostolul Pavel confirmă acest adevăr (Faptele Apostolilor 13.27-31; 17.31, printre altele). Aspectul, la care doresc să zăbovesc aici un moment, este faptul că învierea lui Hristos este explicația lui Dumnezeu că lucrarea Lui L-a satisfăcut; faptul că El L-a așezat pe Hristos la dreapta Lui în glorie era expresia valorii mari acordate de El lucrării Sale, era răspunsul inimii Sale la prețuirea Unuia care a înfăptuit lucrarea, precum și la revendicarea pe care Hristos a justificat-o prin această lucrare. Acest adevăr pune pe Domnul nostru preamărit înaintea ochilor. După ce trădătorul a ieșit, ca să facă lucrarea lui rea, El a spus: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El. Dacă Dumnezeu este glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuși și Îl va glorifica îndată” (Ioan 13.31,32). În mod corespunzător, când El în capitolul 17 ocupă în duhul un loc de partea cealaltă a crucii, El numește lucrarea Sa ca justificare a cererii Lui adresată Tatălui de a-L glorifica cu gloria pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea (versetele 4 și 5). Realmente dreptatea lui Dumnezeu s-a arătat în înălțarea la dreapta Sa a Aceluia care, pentru a-L glorifica pe Dumnezeu, „S-a făcut ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce” (Filipeni 2.8-10).

Însă faptul acesta vorbește credincioșilor și în alt fel: dacă Hristos a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe cruce, și sub mânie și judecată, care de fapt erau partea noastră, a mers în moarte, atunci realitatea învierii Sale prin Dumnezeu este dovada de netăgăduit pentru faptul că păcatele noastre au fost îndepărtate. Căci unde este Locțiitorul nostru? În glorie la Dumnezeu! Deci dacă El este în gloria lui Dumnezeu, noi știm nu numai că păcatele noastre au fost îndepărtate, ci și că Dumnezeu Se odihnește cu plăcere pe Acela care a anulat păcatele prin moartea Sa, prin aceea că I-a dat locul cel mai înalt în cer. Și ca să exprimăm cu cuvintele unui alt comentator:

„Eu nu pot vedea acum gloria lui Hristos, fără să știu că sunt salvat. Cum a ajuns El acolo? El este un Om, care a fost aici pe pământ și a fost printre vameși și păcătoși, al căror prieten era și dintre ei și-a ales ucenicii Lui. El este un Om, care din cauza păcatului a luat mânia lui Dumnezeu asupra Sa; El este Omul care a purtat păcatele mele pe trupul Său pe lemn (eu vorbesc vorbirea credinței); El este un Om care a trăit aici jos pe pământ în mijlocul împrejurărilor păcătoase și căruia I-a fost socotit păcatul; și cu toate acestea eu văd pe fața Lui gloria lui Dumnezeu. Îl văd acolo ca urmare a faptului că păcatele mele au fost îndepărtate; căci El a înfăptuit salvarea mea. Dacă numai un singur păcat cât un fir de praf sau o pată mică nu ar fi fost îndepărtat, eu nu aş putea vedea pe Hristos în glorie. Cu cât privesc mai mult la glorie, cu atât mai mult văd desăvârșirea lucrării înfăptuite de Hristos, și a dreptății în care eu am fost primit. Fiecare rază a gloriei acesteia se vede pe fața Acestuia, care a mărturisit păcatele mele ca fiind ale Lui și a murit pentru ele pe cruce, acest Unul, care a glorificat pe Dumnezeu pe pământ și a înfăptuit lucrarea, pe care Tatăl I-a dat-o s-o facă. Gloria pe care eu o văd, este gloria răscumpărării. După ce El a glorificat pe Dumnezeu cu privire la păcat – „Eu Te-am glorificat pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” -, Dumnezeu L-a glorificat acolo în Sine Însuși. Când privesc acolo la El în glorie, văd și că păcatele mele au fost îndepărtate. Am văzut cum păcatele mele au fost puse pe Mijlocitor. Am văzut cum ele au fost mărturisite pe capul țapului pentru păcat și au fost îndepărtate. Dumnezeu a fost glorificat așa de mult cu privire la păcatele mele, deci cu privire la ceea ce Hristos a făcut pentru păcatele mele, că aceasta L-a îndreptățit să fie acolo la dreapta lui Dumnezeu. Nu mă tem să privesc acolo la Hristos. Unde sunt păcatele mele acum? Unde vor fi găsite ele în cer sau pe pământ? – Eu văd pe Hristos în glorie. Odiuoră ele au fost pe capul Acestui binecuvântat; dar acum ele au fost ispășite, nu se mai găsesc. Acum Hristos este în glorie; El, Cel care le-a purtat pe toate, a fost luat la tronul lui Dumnezeu – și acolo nu poate fi nici un păcat.’

Astfel putem întreba în final: Prin ce suntem noi legați cu Hristos? – Prin credință. „Cine crede în Fiul are viață eternă.” Și încă o dată: „Cine crede în Mine are viață eternă” (Ioan 3.36; 6.47). „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta.” (Faptele Apostolilor 16.31). Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5.1). În Evanghelia Dumnezeu prezintă pe Hristos, despre care era vorba aici, ca Mântuitor. De aceea ea este atât Evanghelia gloriei lui Hristos (2 Corinteni 4.4) cât și Evanghelia harului lui Dumnezeu. Deci dacă noi primim mărturia Sa, ne smerim înaintea Lui prin judecare de sine, ne căim înaintea lui Dumnezeu, și credem în El și în Domnul nostru Isus Hristos, atunci devenim mântuiți, uniți cu Hristos și aduși la Dumnezeu, în timp ce El ne primește așa cum L-a primit pe Hristos. Prin urmare fiecare credincios este unit cu Hristos înaintea lui Dumnezeu și adus la savurarea a tot ce este Hristos pentru noi, precum și a tuturor binecuvântărilor pe care El le-a dobândit și ni le-a asigurat pentru noi prin moartea și învierea Sa. Deci, ce binecuvântare nespus de mare este să fi făcut capabil prin Duhul lui Dumnezeu să numești pe Hristos Mântuitorul nostru!

Iubite cititor, poți tu să-ți însușești aceasta? Dacă nu, atunci cât de compătimit ești tu. Însă chiar acum Dumnezeu te întâmpină în suspinele de negrăit ale harului Său, prin aceea că îți îndreaptă privirea spre Hristos stând la dreapta Sa și vestește prin Cuvântul Său: „Cine crede în Fiul are viața eternă.” Dar dacă tu poți deja să-L numești Mântuitorul tău, atunci ne lipsesc

1. Hristos, Mântuitorul nostru

cuvintele ca să exprimăm cât de binecuvântat ești tu: dorim însă să îți amintim și de obligațiile tale, sub care stai urmare acestui fapt, și anume ca prin cuvânt și trăire să arăți că tu ești mântuit și să dai mărturie despre harul care te-a chemat din întuneric la lumina minunată a lui Dumnezeu.

*O, Mântuitorul meu, doresc
după Tine să mă tragi și să mă ridici
cu vorbe de har, ca să nu slăbesc,
speranța, dorința să le am aici.
Pun a mea povară toată peste Tine,
Tu îmi ești aproape și mă-ncred în Tine.*

*Ce îmi mai lipsește, de Tine iubit?
Steaua mea în noapte, lumină pe zi,
Vinul bucuriei, pâinea mântuirii Tu mi-ai devenit,
Ești Izvorul vieții în nevoi și în urgii,
Ești tăria, scutul, și ești locul meu,
Haina mea de-onoare la tronul lui Dumnezeu.*